

wětschy pať jo ten grěch, gaž zloweť Boga swojogo stworischela se swojim jěsychom přomoschi, a swoje druge zlonki pscheschimo nogo naložhjo.

So Bog schykno a statim teke tu nerosymnu stwořbu stworil, ga nedejmy my tu samu poprosnem hužywašch. My možomy ju deťe k našchej službe a potrebnosczi požyšč; my pať nedejmy nańu hušchej mēri wele položyšč daniž ju saklēšč, nesmilne bišč, abo ju katowašch, aby wona nad nami nesdychowala (Rom. 8, 19—22). Ten pschawy še smilijo nad swojim sbožom; ta hušchoba tych boganebojasnych pať jo nesmilna. Mašchli sbožo, ga warduj jo, a nedaj jomu głod scherpesch (Sir. 7, 24).

So Bog našch stworischel, ga dejmy to dowěrene k nomu mēšč, až won naš teke sdžaržasch bužo. Wosebne pať dejmy hušnašch, až my niž jano k tom schēknem; ale tež k duchnem a nimernem žyweńu stwořone šmy. Sa tym samym dejmy nejwosebnej stojasch, a togodla na našchogo stworischela juž we našchej mlodosczi spominašch (Přat. 12, 1). Zhnimyli to, až my pilne phtamy, zož gorějšach jo, zož Kristus jo, šejžezh k pschawizh Božej; phtamyli sa tym, zož gorějšach jo, niž sa tym zož na semji jo: ga možomy tež i wjašolosežu zakašch na to město, kotaregož twarž a stworischel Bog jo, zož my jogo tež sa to, až won naš stworil jo, nimerne zesczišč a chwališč bužomy. A na to same město kschēl nam schyknyh pomogašch Bog našch stworischel, kotaržž naš k nimernem žyweńu stworil, a k tomu tež psches swojogo lubego šyna humogl jo.